

з бородянки щойно вибили росіян
і ми весь день записували інтерв'ю
зі старими жінками
які пережили окупацію
деякі з них вили уявляєш реально вили
глухо і безжально
ніби контужені корови
коли показували свої посічені уламками будинки
коли згадували як чули постріли і крики
останні крики тих кого потім ховали на власних подвір'ях

під сірим весняним небом
під хмарами важкими як їхні спогади

перед моїми очима і досі
ці маленькі горбочки
ці пластикові віночки на дерев'яних саморобних хрестах

сонце поспішало сховати очі за обрій
червоне вино лишило на моєму светрі кілька плям
ти сказала: я відчуваюся винною після цього всього
що б я не робила де б не була

ми всі почувалися винними
кожен з нас
відтепер і повсякчас
назавжди —
винний бо живий

той хто втік — перед тим хто залишився
той хто не стріляв — перед тим хто взяв до рук зброю
той хто вижив — перед тим хто не повернеться ніколи

дід з крайньої хати
якому ми віддали свої останні консерви
підійшов з надбитим гранчаком
сказав: налий мені теж
і я налив

ДЖО ДАССЕН

щойно сіло сонце
і напливла така хмара
що здалося ніби дніпро єднається з морем
велике портове місто київ
де твої горді кораблі?

зай зай зай зай
лунає із сусіднього вікна
другий день нового року
дехто продовжує святкувати
моряки зійшли на берег
старі солдати повернулися додому

ти готуєш салат на кухні
шпинат огірки зелена цибуля рукола помідори
діти малюють принцес сидячи на підлозі
сваряться через жовтий фломастер
за тисячу кілометрів від мене

ти кличеш їх за стіл
і вони всідаються
покинувши свій живопис

тобі на телефон приходить повідомлення
що в киеві повітряна тривога
після переїзду
ти не відключила додаток

я стою
біля вікна
дивлюся
як море хвилюється раз
як море хвилюється два

джо дассен
ніяк не вгамується
поверхом вище
зай зай зай
зай

ПРОРОКИ

мої прекрасні друзі
які писали про війну
за десять років до її початку

вони — не кликали її
вони — попереджали...

коли вирваний вибухом ґрунт
накрив нас із головою
які рядки
з яких книжок
ти пригадав
?

танкові колони
ранкові ракети
батальйони що
намагаються оточити
індустріальні міста

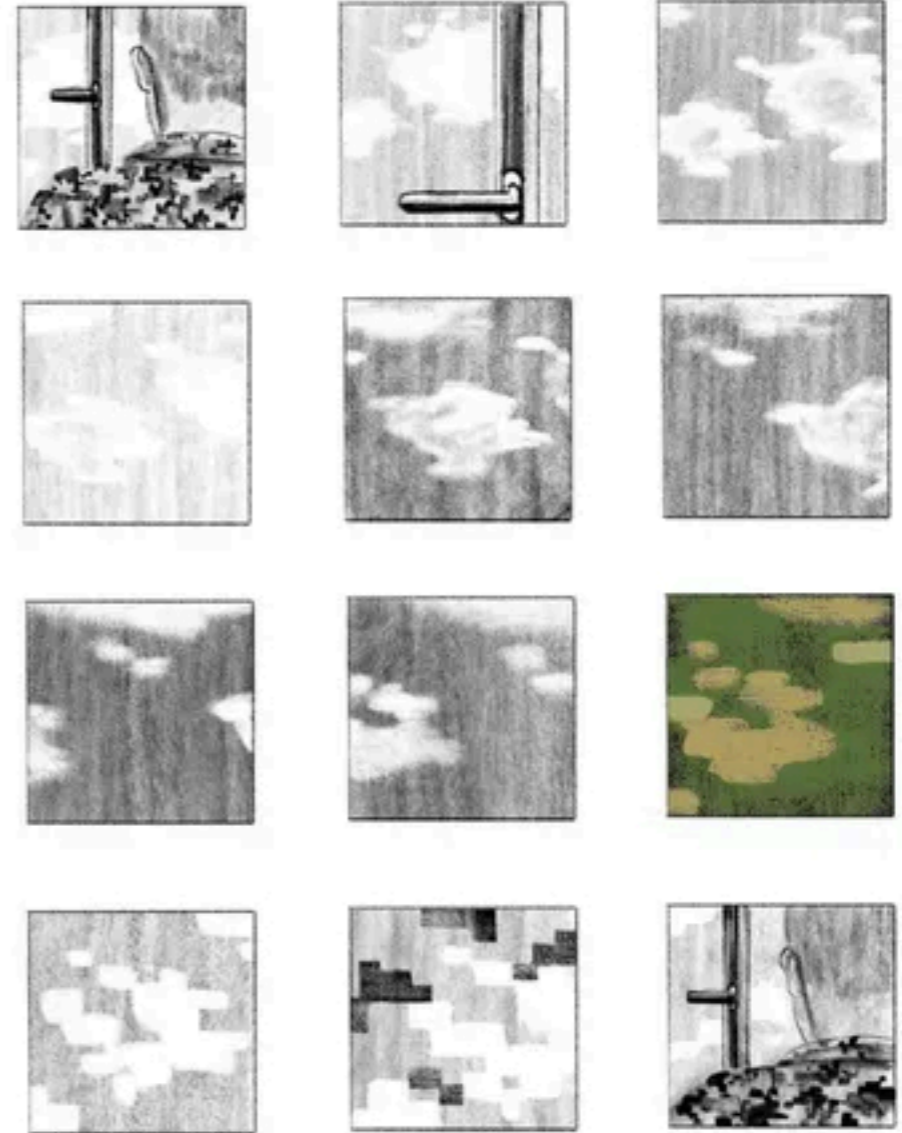
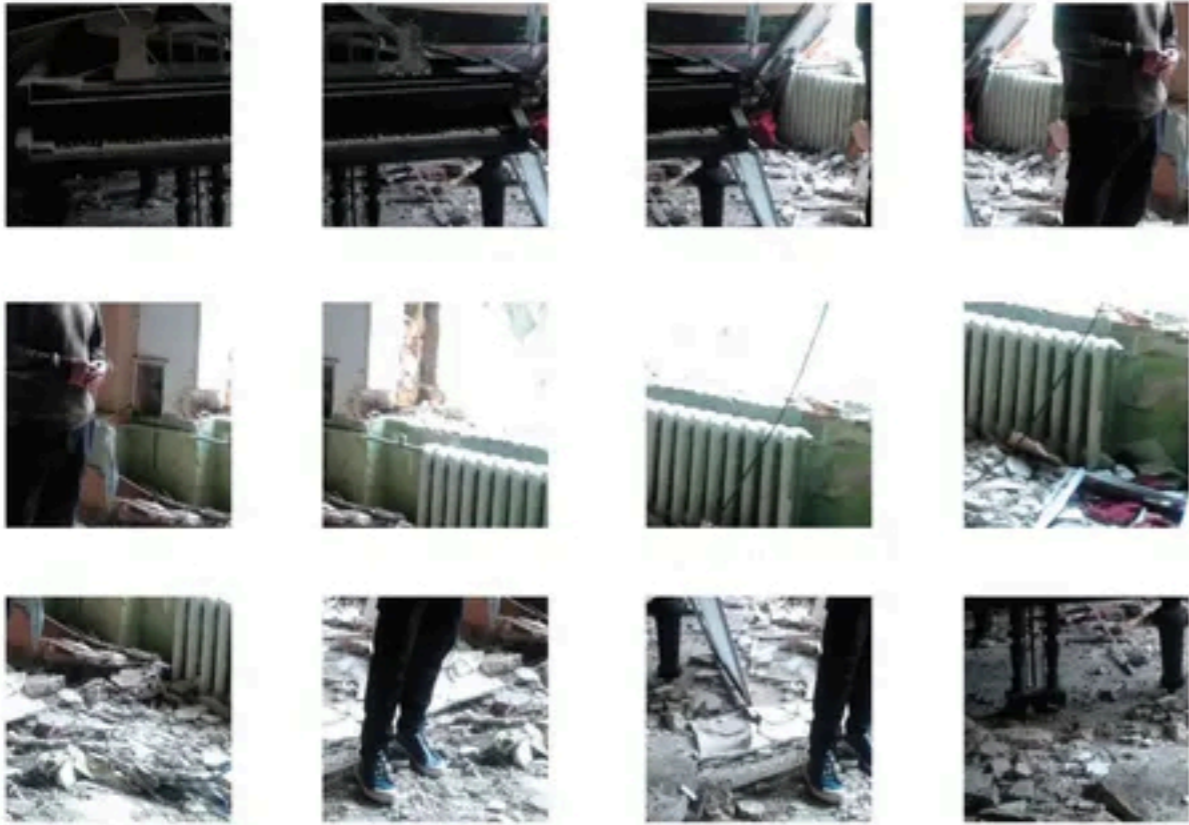
країна моя
схожа на брезентову плащаницю
яка зберігає контури поранених тіл

це діти твої
Господи

це запах болю і страху
засохлої крові й розсипаного тютюну
це слова молитов
на яких тримаються
цегляні каркаси

рішучість — прикриває спини
війна — зневажає рими

коли немає куди відступати
пророцтва збуваються

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ВЕСНА У ПРИРПІННІ

заїхали танком у двір
сказали
не ходи тут
бо пристрелимо

так і сидів у підвалі
їв зі старою мамою консервацію
солоні огірки
мариновані перці

до вибухів звук швидко
за гучністю визначав
кому з сусідів не пощастило

два тижні мерз
два тижні боявся

холодна весна
дихала у міжребер'я
так ніби намагалася
дістати до самого серця

тільки б стара не померла
думав він
тільки б перетерпіла

хмари виповзали з укриття
ніби хтось випускав дим
з прокурених легенів

чужі голоси
цього разу були чужими як ніколи

і все буквально все —
буяло й ширилося
і стільки навкруги всього дивовижного —
аж очі розбігаються:

ось могила в міському саду
ось могила у ближній лісосмузі
ось ще одна могила — посеред клумби
де ґрунт особливо м'який